

Sygnatura akt VI W 2384/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2013 roku

sprawy przeciwko D. O. synowi R. i I. z domu W.

urodzonego (...) w R.

obwinionego o to, że

w dniu 12.01.2012 r. około godz. 10:53 w miejscowości W., kierując samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) jechał jezdnią ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i na wysokości posesji nr (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu w wyniku czego najechał na tył samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...), który jechał z tego samego kierunku i zatrzymał się z przyczyn wynikłych z ruchu. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 19 pkt 3 ust. 2 prd

I. uniewinnia obwinionego **D. O.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2012 roku na ulicy (...) we W., doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczyli kierujący samochodem R. (...) nr rej. (...) D. O. i kierujący samochodem marki R. (...) nr rej. (...) P. H.. W momencie, gdy kierujący samochodem dostawczym zatrzymał pojazd w celu następnego wjazdu na parking, doszło do uderzenia w tył tego pojazdu przez kierującego pojazdem R. (...).

W następstwie kolizji uszkodzeniu uległ przedni zderzak samochodu osobowego.

dowód:

zeznania świadka P. H., k. 38 akt;

wyjaśnienia obwinionego k. 31 akt;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k.3 akt;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 41-44 akt;

zeznania biegłego J. D. k. 53 akt.

D. O. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach zaprzeczył, aby uderzenia w tył samochodu dostawczego było wynikiem niezachowania przez niego bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu.. Podniósł, że kierujący samochodem R. (...) zauważył wolne miejsce parkingowe i gwałtownie zahamował, a następnie, aby w miejsce to wjechać, cofnął samochodem i wskutek tego doprowadził do uderzenia w pojazd kierowany przez D. O..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Przedstawiony przez obwinionego przebieg wydarzeń nie został zakwestionowany przez biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków. Na podstawie dokonanych analiz miejsca kolizji oraz zgromadzonej dokumentacji stwierdził on bowiem, że wzajemne usytuowanie pojazdów w chwili zderzenia i ogólny obraz uszkodzeń mogły być zbliżone przy każdej z wersji przebiegu zdarzenia, a zatem zarówno tej wynikającej z zeznań kierowcy R. (...), jak i wyjaśnień D. O.. Oznacza to, że na podstawie technicznej analizy materiału dowodowego, biegły nie był w stanie ustalić, który z uczestników kolizji w chwili zdarzenia zachowywał się nieprawidłowo. Przyznał, że każda z wersji jest równie prawdopodobna i w jednakowy stopniu znajduje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Zaakcentować należy, że w sprawie nie występują postronni świadkowie zdarzenia, nie sposób zatem zweryfikować przebiegu kolizji w oparciu o dowody osobowe pochodzące z innych źródeł, aniżeli uczestniczący w zdarzeniu kierowcy obu pojazdów. Próba takiej weryfikacji przy pomocy opinii biegłego okazała się zaś niewystarczająca.

Opinie biegłego jest przy tym rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności - nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieściśle lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji kolizji drogowej.

Treść opinii nie podważa jednak wiarygodności wyjaśnień obwinionego i podanych przez niego okoliczności przebiegu wydarzeń. Wskazana przez D. O. wersja przyczyn kolizji znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, jest przy tym równie możliwa i prawdopodobna, jak wersja kierującego samochodem marki R. (...). Jak wyżej wskazano, nie sposób kategorycznie stwierdzić, który z uczestników kolizji w chwili zdarzenia zachował się nieprawidłowo. Tymczasem tylko jednoznaczne i nie budzące żadnych wątpliwości ustalenia w tym zakresie mogłyby rodzić odpowiedzialność karną po stronie obwinionego. Ich brak skutkowało uniewinnieniem D. O. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wobec treści rozstrzygnięcia, kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art.118 § 2 kpw).